

A Trianon szindróma

Az 2001-es kiadás naprakész változata

2010 augusztus 20

2014, július 2

Megoldatlan ellentétek a Kárpát Medencében

A jelenlegi diplomáciai és politikai döntéshozók, nagyon keveset tudnak a Közép-európai problémák gyökeréről. Ezért, erről a nyitott sebről, nekünk kell felvilágosítással szolgálni annak a néhány politikusnak, akik ezt – teljes tudatlanságból – legszívesebben a szőnyeg alá sepernék.

TÉNYEK:

Az első világháború után, a győztesek feldarabolták az Osztrák-Magyar Monarchiát. Ezzel a folyamattal, ahelyett, hogy egy közepes nagyságú, több nemzetiségű politikai és gazdasági egység helyett, öt kis, gazdaságilag és politikailag gyenge alapokon álló, látszólagos nemzeti (etnokratikus) államot alkottak: Ausztria, Magyarország, Csehszlovákia, Románia és Jugoszlávia. Ez más tényezőkkel együtt – a második világháborúhoz vezetett, tragikus következményekkel.

Többnyire a Szovjet Unió terveinek tulajdoníthatóan, a háború után a felosztást helyreállították és így, gazdaságilag még bizonytalanabb és tarthatatlanabb lett a helyzet. Azóta két mesterségesen összetákoltt állam esett szét, még több kis államot eredményezve. Most kilenc van: Ausztria, a Cseh köztársaság, Szlovákia, Magyarország, Románia Horvátország, Szlovénia a Szerbia és egy tájidegen új tag: Ukrajna, ugyanebben a tájegységben.

Az igazi vesztesek a magyarok. Az 1920-as Trianoni (Párizs) békediktátumban, az utódállamoknak közel 4 millió magyart veszítettek el. Azóta, ezek az államok minden rendelkezésükre álló eszközzel, meg akarják semmisíteni a magyar nemzetiségű lakosságot: deportálással, kényszerített beolvastással, kivándorlással, kiutasítással és (közvetlenül a második világháború után) fizikai elpusztítással is. Természetesen egyetlen nemzet sem tűrhet el egy ilyen tarthatatlan helyzetet. Ha a győztes hatalmak a lakosság nemzetiségét tekintetbe véve alkották volna meg az új határokat 1920-ban, a revíziót követelő mozgalom Magyarországon hamar elcsendesedett volna. De, egy ilyen sértő, lelkiismeretlenül igazságtalan békediktátum után nem nyugodhatnak bele a határok véglegesítésébe. Ez az egészségtelen állapot alakította ki az u.n. „Trianon szindrómát”. A Kárpát medence összes népei szenvednek emiatt, nem csak a magyarok. Nem számít, mit csinál, mond a kormány, a magyarság nem tudja ezt a helyzetet elfogadni. Az utódállamok is halálosan félnek a magyar revizionizmustól. Egyszerűen nem tudják elhinni, hogy a magyarok hajlandók lennének valóban feladni elvesztett (a véreik által lakott) területeiket. Ez a „Trianoni szindróma” - mindenkire káros hatással van. A magyar kormány – nyugati sugalmazásra – reméli, minden ésszerű tények ellenére – hogy az Európai Unióhoz való csatlakozás után néhány évvel (évtizeddel?) a határok elvesztik jelentőségüket. Így a magyar kisebbségek megmenekülhetnek a megsemmisüléstől.

Sajnos, nem ez a helyzet. A már tag Szlovákia és Románia után, Szerbia rövidesen, de Ukrajna belátható időn belül nem kerül be az Unióba. Ezért, az évek alatt a magyar

kisebbségeket megsemmisítik, kiűzik, más betelepülőkkel kiszorítják vagy beolvasztják őket románnak, szerbnek, ukránnak.

A magyar kormány, hogy csökkentse a veszélyt, a nemzetközi jognak és gyakorlatnak megfelelően, először egy u.n. Kedvezmény Törvényt hozott létre a kisebbségi magyarok nyelvének, kultúrájának és vallásának megőrzése érdekében. Emiatt az utódállamok nevezetesen Szlovákia és Románia fel voltak háborodva és keményen elleneztek e törvény végrehajtását. Egy cseppet sem zavarta őket, hogy a legtöbb európai államban lényegében hasonló törvények vannak érvényben, így náluk is.

Az új polgári kormány első törvényei között a magyar állampolgárság megszerzésének a könnyítése volt, az elszakított területek magyar nemzetiségű polgárai számára. Ezt Szerbia és Románia szó nélkül elfogadta csak Szlovákia hozott azonnal egy megtorlásnak szánt törvényt.

Mivel nem hajlandók elfogadni ezt a teljesen minimális próbálkozást, talán más megoldással kell szembenézniük.

1. Amint tudjuk, a határok megváltoztatása lehetetlen a német-lengyel és a német-orosz határhelyzet miatt, nem említve az UN erre vonatkozó álláspontját.
2. Az egyetlen tűrhető megoldást az autonómia kínálja. Több sikeres példa van erre: Dél Tirol-Olaszországban, a baszkok és katalánok Spanyolországban, az Aaland szigetek Finnországban, és még a gagauzok is a Moldávia köztársaságban.

Nagy Britannia is széleskörű autonómiát adott Skóciának, valamivel kevesebbet Welsznek. Írország legnagyobb részéről még a 30-as években lemondott. A francia kormány is növekvő nyomás alatt áll a korzikai és más, régen elfelejtett kisebbségek részéről. Ennyi jó példa után, miért nem tudja az Egyesült Nemzetek, az Európai Unió kényszeríteni ezeket a körülöttünk lévő kis neoimperialista államokat a példa követésére?

Ha ezt elmulasztják, óriási méretű Kárpát medencei etnikai tisztogatásért lesznek felelősek, bármilyen alattomos, finoman ravasz módon is, ez már régen folyamatban van.

A tény az, hogy a valódi, kényszeríthető önkormányzatot ritkán adtak a hatalmasok vérontás nélkül. Valóban akarnak egy másik puszkaporos hordót Közép-Európában?

NOTA BENE

A magyar politikusok, diplomaták, „kétbalos” újságírók állandóan azt gajdolják, hogy nem szabad Trianonról beszélni, mert a nyugati diplomaták hallani sem akarnak róla.

Érdekes! Ugyanis igen sok könyv jelenik meg külföldön, ha nem is kizárólag Trianonról, de erősen érintve a témát. Az elmúlt évtizedekben több százra tehető az ilyen könyvek száma.

Néhány éve jelent meg Lloyd George dédunokájának, Margaret Macmillannak az, azóta magyarra is lefordított könyve (Paris 1919), amelynek a huszadik fejezete Magyarországról és Trianonról szól.

A Király Béla által szerkesztett 750 oldalas, Amerikában, angolul kiadott Trianon könyv ötszáz példányát mi küldtük szét az amerikai egyetemi könyvtáraknak – ingyen. Királyék is sokat adtak el belőle.

A Párizsban élő Fejtő Ferenc könyve (Requiem egy hajdan volt birodalomért) franciául jelent meg és a legjobb francia történelmi könyv díjat kapta.

Tehát azok, akik nem akarnak Trianonról hallani, nem a külföldiek, hanem a Moszkvában, Rosztovban „képzett” gyászmagyarok s azok tanítványai.

Magyaródy Szabolcs